

Ở CUỐI CON ĐƯỜNG

Từ lạc bước trần ai
khoác áo bụi đời lem luốc
mãi miết lăn quay
dòng nghiệt ngã cuộn trôi
mụ mắt chiêm bao
một thời xiêu bạt
cho ngày dài theo đêm tối lang thang
thương cho con nước số sòng
sóng xô vùi dập trắng vàng nát tan
ở nơi này không một chút bình an
mưa dầm dầy trời quay quắt
bỗng chợt nhớ cuối con đường xanh ngắt
là vườn xuân thơ mộng giữa lòng đời
gió muộn về giũ áo thành thoi
trắng còn đó vàng phơi cành trúc
gió vẫy gọi đường trường thôi thúc
từng cánh thom lẩn mở hải triều âm
hoa lá bỗng thắm dầm sương mai mà xanh biếc
bình minh về quảy gánh lên vai

Phan Văn Huy Tâm